

fuldstændig enige, og hvori ogsaa jeg sluttede mig til dem, og det var det Moment, som blev fremhævet af begge de høitagede Forvarsministre, nemlig Savnet af en intensiv forvarig Straf, som passede til de Forhold, hvorunder man virker baade iland og ombord. Man havde Udsigt til at faae Naadighed over en saadan Straf, idet den høitærede Krigs- og Marineminister dengang havde forbeholdt sig Ret i Folkethinget til at faae indført Bøiestraf og Bindestraf som ekstraordinær Straf under visse givne Forhold; men det, som Medlemmerne her i Thinget særlig holdt paa, var — som anført af de høitagede Ministre, — at man fik disse Straffe som ordinært Straffemiddel. Det foreliggende Lovforslag giver en saadan Straf, det giver Bøiestrafpen, anvendt endog arbitrært, anvendt i Land paa samme Maade, som den anvendes ombord. Der er dog i den Anledning i Lovforslaget et Udtryk, som jeg med to Ord vil berøre; der staar „lænke“, ombord anvendes imidlertid en Stang med Øiler, altsaa en Stanglænke, men ikke i egentlig Forstand en Lænke. Jeg anser det imidlertid ikke for nødvendigt at forandre Udtrykket. Altsaa, man fik Bøiestrafpen, og derved opnaaede man ikke saa lidt af det, man ønskede, et Ønste, der som sagt var fremsat af forskellige Medlemmer i Landsthinget. Der er imidlertid et andet Moment, som dengang særlig blev fremhævet, det gjaldt det Ønskelige i at have en intensiv Straf, en repressiv Straf; man kunde ty til under særlig vanskelige Forhold overfor de Folk, der nu betegnes som Bagabonder, og der er, som berørt af de høitagede Ministre, fremkommet forskellige Forslag i denne Retning fra forskellige Sider. Man er iaar i det andet Thing — det er ligedes anført af den høitagede Minister — fremkommet med et Forslag, som nu er optaget i det foreliggende Lovforslag, og som gaar ud paa, at man skal kunne afvise saadanne Individuer fra deres Afdeling. Jeg nærer personlig nogen Tvivl om, at det er et meget praktisk Middel. Disse Folk ville i mange Tilfælde ikke bryde sig stort om det; det vil neppe opfattes som en advarende eller afstrækkende Straf, det vil neppe tjene som et Exempel, der virker paa Andre, og i saa Fald vil Straffen kun have meget liden Betydning. Dette er kun min Opfattelse af denne Strafs Anvendelse i Hæren. Om dens Anvendelse i Flaaden kan jeg ikke have anden Mening, end at man sjældent vil faae Leilighed til at konstatere, hvordan den vil kunne virke. Alle Skibe, der ere paa længere Togter, ville være fuldstændig afskaarne fra at anvende den, medmindre de tilfældigvis anløbe en af vore Kolonier, og Skibe, der ere paa kortere Togter, ville vel kunne sætte saadanne Folk iland; men til hvilken Afdeling, man skal henvise dem, er et Spørgsmaal, som

Administrationen mulig vil finde ud af ved, at Marinen og Hæren træde sammen og lade Flaadens afviste Folk anbringe paa samme Maade som Hærens, skjøndt dette igjen kan have sine Vanskeligheder, idet Lovforslaget siger, at de ikke maa sættes ind i samlede Straffekompanier. Altsaa denne exceptionelle Straf, der skal bruges, hvor det gjælder om at true Fyre, der kun ville lade sig tvinge paa den Maade, har Hæren faaet den i en Skikfelse, som for mig er noget tvivlsom, og Flaaden har faaet den i en Skikfelse, hvori den efter min Opfattelse næsten ikke vil komme til at virke. Man faar da trøste sig med, at, er der slige Folk, som ikke lade sig tæmme ved den store arbitrære Myndighed og den lange Række disciplinære Straffe, man raader over, saa er man henvist til § 132. Man lader dem, som man kalder det ombord, „løbe linen ud“, indtil de gjøre en Dumhed, og saa lægger man Haand paa dem. Det var ønskeligt, om man kunde holde sig indenfor de normale Forhold og de normerede Regler. Det er altid uheldigt, naar man skal gaa ind paa Selvtægtsprincippet eller paa de ekstraordinære Straffemidler. Men jeg maa iøvrigt udtrykkelig fremhæve, at man med denne Straffelov dog ikke er saa ilde stedt, at der skulde være nogen egentlig Fare for Sligt; man maa kun være forberedt paa, at der overfor saadanne Folk stundom vil kunne indtræde Tilfælde af den Bestaffenhed, at man meget let ledes til at springe over i § 132. Saafremt der altsaa skulde være Tilbøielighed til her i Thinget at stille Vindringsforslag, kunde jeg være meget fristet til at stille et Forslag, der gik ud paa for Flaadens Vedkommende at gjenoptage den Lænke, som blev udfastet i Folkethinget, nemlig den, at slige Fyre, slige umedgørlige Subjekter, naar de komme hjem fra Togtet, kunde sættes ind paa en Arbejdsanstalt. Den Ting, at man siger til et saadant Menneste: „Du kommer paa Ladegaarden“, har en moralsk Betydning overfor Mandskabet. Er det Tilfældet, at han tidligere har været der: Herregub, saa tager han det lettere, han kommer jo mellem gamle Bekjendte; men har Fyren en lille Smule Uvædsjælelse i sig endnu, hvad dog enkelte af disse letfjindige Fugle have, vil han bære derpaa Resten af Togtet. Kammeraterne ville kalde ham „Ladegaardslemmet“, og det vil tynde haardt paa ham. Saafremt der altsaa er Tilbøielighed her i Thinget til overhovedet at stille Vindringsforslag, er dette et Forslag, som jeg er tilbøielig til at fremkomme med, og jeg vilde da meget ønske, at den høitærede Minister kunde give det sin Tilslutning. — Jeg behøver ikke at gaa nærmere ind paa Einzelhederne i Lovforslaget. De forskellige Paragrafers Forandringer fra tidligere, fra 1876—77 indtil nu, ere saa nye omtalte af